

пръвъ пѣтъ на живот-атъ си той ꙗко толко-зи честить.

— Брате Борисе, рече най сетнѣ Святославъ, нека и сестра ти Райна не мя има за чужды челякъ.

— Райно! той-зи ꙗко нашъ благодѣтель! рече Борисъ, цалуни го отъ се срѣдце, като мене брата си, и обычай го по-вече отъ сѣкого.

— Райна хвърли ꙗдинъ поглѣдъ връзь Святослава, и ся исчрѣви. Хубость-та и', като че съблѣче скрѣбно-то облѣкло, и ся изви въ лъскаво като слънце.

Ни ꙗдна побѣда не ся слави съ такъвж радость, какво-то веледушно обхождане.

Народ-атъ отъ сичкы-тѣ предѣлы на земж-тж стичаше ся на Прѣславъ на голѣмъ празникъ. На синца очи-тѣ бѣхж пълны съ слъзи отъ радость заради той-зи миръ, що стана между Руси и Българы.

Въ онъ-зи день, кога Бориса вѣнчавахж на царство, руска-та войска нареди ся около трапези-тѣ, кои-то бѣхж сложены на Прѣславскж-тж полянж, загръмѣ съ саби въ кованы щитовы, и прослави Царя Бориса и гостя му Святослава, кой-то бѣше много весель, чѣкъ за-